

ΒΕ

Ανασαινω ακομα.

Σε πεισμα της μοιρας
του καιρου
και των ανθρωπων.

ΤΙΝΑ ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στη νυχτερινη μου περιπλανεση στων ονειρων το βυθο, σ ανταμωσα ξαπλωμενο στα βοτσαλα με κεινη την παιδιαστικη σου ναχελεια και το χαδι του ηλιου διαχυτο στα μαυρα σου μαλλια. Το κορμι σου σταρενιο κ αρμυριασμενο στεκοταν αμετακινητο στα πυρωμενα χαλικια. Τα χερια σου απλωμενα σχηματιζαν τοξο ερωτικο με τον ουρανο και τη θαλασσα. Ακουσες τα βηματα μου. Δε γυρισες. Εσκυψα και φιλησα τα χειλια σου και οι γλαροι τραβηξαν τον υπνο απ τα ματια σου. Χαμογελασες με κεινο το γελιο της ζωης. Τα χερια σου εσπασαν το ερωτικο σας τοξο. Δημιουργησαν τοξο πιο φωτεινο και καθορισμενο τα κορμια μας. Κι υστερα με κρατησες κοντα στην καρδια σου. Χιλιαδες γλαροι φτερουγιζαν μεσα μας. Υστερα ξεσκισαμε το υδατινο πανι. Για να ξεπλυνουμε τις αμαρτιες μας και να φρεσκοπλυνουμε τα ονειρα μας.

Εκει που πιστευαμε πως οι ουρανοι ανοιγουν μονο μια φορα το χρονο ειδαμε να ξανοιγονται μπρος μαςδρομοι μακρινοι, αναπαντεχοι. Φωτια μας εκαιγε, ο αερας μας ενωνε με μιαν αλλοφρονη λαχταρα. Μου πιασες το χερι και βρεθηκαμε οι δυο μας μεσ τον καπνο και τη λαυρα. Δεν καναμε ουτε μπρος ουτε πισω. Αφηναμε να μας καιει μια φωτια χωρις παρελθον. Κι εκεινη την ωρα σ αγαπουσα πιο δυνατα απο καθε αλλη φορα. Ενθεα!!!

Το σουρουπο ηρθε απροσμενα συνεφιασμενο. Τα μαυρα συνεφα σκεπασαν τον ηλιο που μας ζεστaine και καλυμαρε τη θαλασσα. Αναταραχη εζωσε το κορμι μου στ αγγιγμα κεινου του αγερα. Μακρινου και υπαρκτου. Με μια βιαιη κινηση μου